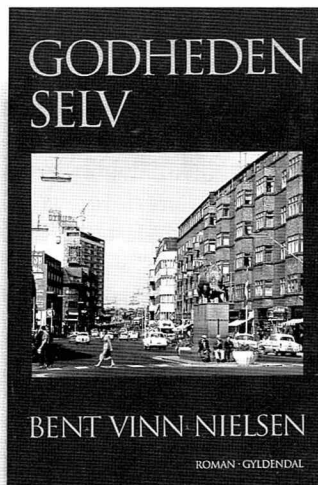

men ikke
altid

Det har *tit* noget med deres baggrund at gøre

“Godheden selv” er ikke kun en af Vinn Nielsens mange velanbragte talemåder. Han er en virkeligt eksisterende opdigtet person. Nærmere bestemt hovedpersonen i denne Aalborg-kronike med scene sidst i tresserne.

Thomas Rune Bohnemann er vokset op som enebarn i en traditionel arbejderfamilie i Prinsensgade. Faderen dør i 1968, stenlunger. Moderen et par år efter af kræft. Takket være faderens lørdagsbajere med viceværten, overtager Bønne lejligheden. En ung knøs, som på forunderlig vis har klaret sig gennem lærlingeårene og er blevet udlært møbelpolstrer som 19-årig.

Bønne, nå ja, en logisk afledning af efternavnet. Spjæt, et andet øgenavn, stammer fra Thomas' let spjættende gangart med rod i en fødselsskade. En defekt som tager til, og som mod bogens slutning bringer ham over i invalidepensionisternes række som ca. 50-årig. Hvilket alt sammen jo lugter lidt af stakkel. Kone og børn har han heller ikke fået. Noget strømlinet og let liv har der da heller ikke været tale om. Men det ville ligne forfatteren dårligt, hvis ikke tingene var mere komplekse. Hvad de så er. Med afsæt i et nogenlunde konventionelt socialrea-

Benny Lihme anmelder:

Bent Vinn Nielsen: *Godheden selv*. Roman, Gyldendal. 182 sider. kr. 195,-.

listisk åbningskapitel omkring hovedpersonens sociale baggrund, åbnes der op for hyperrealistiske skildringer af meget forskellige personer og sociale miljøer. Som i romanerne *Realiteternes verden* og *En skidt knægt* trækker Vinn Nielsen i trådene som en anden gensplejser. Forskellige personer og sociale strata, ja klasser, hænges op på hinanden i de i og for sig urimelige ruter, forfatteren sender sine personer ud på. I den forstand er der tale om en fantastisk realisme, underholdende og veldrejet, i et effektivt og økonomiseret sprog med store aktier i folks taleformer som vi kender det fra hverdagslivet.

Bønne er godt nok enspænder, men udover gangarten er han i kvindeøjne en ganske flot fyr. “Fin i huden” og tilmed yderst veludrustet. Og fra John Holmes vides det jo, at man ikke behøver at være body builder for at have en ordentlig én. Kort fortalt, til kollegaernes store forbavelse og irritation er Bønne ikke “homo” eller “på det forkerte hold”. Tværtimod får han “den ind” hos bl.a. den mest attraktive af syerskerne på værkstedet (som i tilgift får en mand der kan lave mad og passe hendes barn fra et tidligere forhold).

Bønne får den ind, også hos det seksuelle midtpunkt i byens karrierede kunstnermiljø. Og i modsætning til det lokale digterhåb, *Rimbaud fra Danmarksgade*, spjætter Bønne ikke kun på stuens ryatæppe. Han får den ind inde i magtens inderste, soveværelset. Bogens kvindelige portrætmodstykke til Bønne, Nina, er en social arvs-sag i sværvægtsklassen, som arbejder målrettet i mønstrebryd-

ningens tjeneste med sit køn og sex som våben. Jamen, kvindelige repræsentanter fra underklassen kan udøve en nærmest skræmmende magt over både tandlæger og kunstnertyper.

Og sådan går det over stok og sten. På den ene side hæsblæsende, på den anden side kontrolleret af en forfatter der mestrer sit håndværk. Som indbefatter en kollektiv fortællerstemme, et repræsentativt tidsbundet fortæller-“vi”. Og det er nok her mønsterbryderne gemmer sig. Vinn Nielsen selv, med en fortid i Aalborg, ja han er sgu hen af vejen blevet digter. Og en stor én, faktisk. De andre kunstnerspirer fra dengang har da også “klaret sig godt”. Det er perioden hvor velfærdsstaten udvikler sig, og flere begår sig, ikke indenfor kunstens verden, men “indenfor det offentlige”. Og da Bønne både må stoppe med arbejdet og det med damerne også ebber ud, er det et held at Evan, “ham fra Thylejren”, er blevet leder af et plejecenter. Og godt kan finde noget forefaldende arbejde til Bønne der.

Nina har tilsyneladende levet op til den sociale arvs forventninger og har måttet afstå begge børn til tandlægefaderen, hendes personlige rekord i opstigningsracet. Men ellers må man ikke tage Bent Vinn Nielsen alt for bogstavelig her. Det er godt nok tit, men ikke altid, at det går som den sociale arv prædiker.

En strålende roman, som midt i det hæsblæsende og underholdende gennemspiller en større væsensproblematik, omkring godhedens gåde. Romanen producerer hos læseren ikke kun en læseroplevelse, men også en frugtbar undren over det godes væsen. Her er Bønne i familie med andre fascinerende gode særlinge som Martha Christensens “manden som ville ingen ondt” og Hasse Alfredsons “enfoldige mor-der”.